

ZARZĄDZENIE

Dnia 12 maja 2023 r.

SSN Antoni Bojańczyk

w przedmiocie wniosku o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 15 listopada 2022 r., sygn. akt II AKzw 3055/22, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 24 sierpnia 2022 r., sygn. akt V Kow 447/22/pr o odmowie udzielenia mu przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności,

zarządził:

odmówić przyjęcia wniosku skazanego K. A. o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 15 listopada 2022 r., sygn. akt II AKzw 3055/22, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 24 sierpnia 2022 r., sygn. akt V Kow 447/22/pr, o odmowie udzielenia mu przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności, jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 30 listopada 2022 r., które wpłynęło do Sądu Najwyższego w dniu 7 grudnia 2022 r., skazany K. A. na podstawie art. 9 § 2 k.p.k. i art. 542 § 3 k.p.k. wystąpił z wnioskiem sygnalizującym Sądowi Najwyższemu wystąpienie w sprawie o sygnaturze akt II AKzw 3055/22 zakończonej postanowieniem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 15 listopada 2022 r., utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 24 sierpnia 2022 r., sygn. akt V Kow 447/22/pr o odmowie udzielenia K. A. przerwy w wykonaniu kary

pozbawienia wolności, uchybienia należącego do katalogu bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., a także uchybienia z art. 440 k.p.k. W związku z powyższym wniosł o uchylenie ww. postanowienia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu oraz wstrzymanie wykonywania kary do czasu ponownego rozpoznania sprawy. Pismo to uruchomiło przeprowadzanie czynności z urzędu, a więc wszczęcie w sprawie postępowania. W przypadku potwierdzenia istnienia tego rodzaju uchybienia, mogłoby dojść do wznowienia postępowania z urzędu, gdyż wznowienie postępowania karnego na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. z powodu wystąpienia jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., może nastąpić tylko z urzędu (por. uchwałę SN z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05, OSNKW 2005, z. 6, poz. 48).

Procesowe weryfikowanie istnienia podstaw wznowienia postępowania z urzędu zaktualizuje się jednak dopiero wtedy, gdy zostanie stwierdzone, iż postępowanie poprzedzające wydanie orzeczenia w ogóle podlega wznowieniu, a więc stanowi "postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem" w rozumieniu art. 540 § 1 k.p.k. Takim postępowaniem jest wyłącznie tego typu postępowania, które cechuje się przymiotem definitywnego zamknięcia (rozpoznania) danej kwestii i przez to mające cechy trwałości (zob. postanowienia SN: z dnia 25 kwietnia 2019 r., II KO 4/19, Lex nr 2653090; z dnia 3 września 2015 r., V KO 43/15, Lex nr 1783194).

Do tej kategorii nie zaliczają się postanowienia wydane w postępowaniu prowadzonym w przedmiocie udzielenia przerwy w wykonaniu kary, które nie mają trwałego charakteru. Nie prowadzą one do trwałej transformacji sposobu czy trybu wykonania kary (tak też np. postanowienie SN z dnia 15 października 1996 r., IV KKN 274/96, OSNKW 1997/1-2/16, Lex nr 26184). W dowolnym momencie skazany może ponowić wniosek o udzielenie przerwy w wykonaniu kary. Zatem orzeczenie wydane w tej sprawie nie rozstrzyga nieodwołalnie w tej materii i dlatego w tego rodzaju sprawach postępowanie nie może być wznowione, zaś wniosek o wznowienie postępowania nie może być w tych sprawach skutecznie złożony. Analogiczny pogląd wyraziła najwyższa instancja sądowa w sprawach zakończonych postanowieniem o odroczeniu wykonania kary albo o odmowie jej

odroczenia (zob. postanowienie SN z dnia 8 kwietnia 2016 r., II KO 7/16 i wskazana tam literatura).

Zgodnie z art. 530 § 2 k.p.k. prezes sądu, do którego wniesiono kasację, odmawia jej przyjęcia także wówczas, gdy zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 429 § 1 k.p.k., a więc w sytuacji, gdy środek odwoławczy jest niedopuszczalny z mocy ustawy. Przepis ten znajduje odpowiednie zastosowanie w postępowaniu wznowieniowym. Oznacza to, że prezes sądu (przewodniczący wydziału, upoważniony sędzia) odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania m.in. wówczas, gdy jest on w ogóle niedopuszczalny. Przed przystąpieniem do merytorycznego rozpoznania wniosku zbadać bowiem wpierw należy, czy omawiany wniosek w ogóle przysługuje. Jeżeli nie jest on dopuszczalny, to nie podlega przyjęciu.

Wobec powyższego należało odmówić przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania jako niedopuszczalnego z mocy ustawy, bez konieczności uprzedniego rozstrzygnięcia w przedmiocie wstrzymania wykonania orzeczenia, gdyż w realiach procesowych sprawy byłoby to bezprzedmiotowe.

AG